

„Kegyelem néktek és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő” (Jel 1, 4)

Isten kegyelméből elérkeztünk ennek az esztendőnek adventjéhez is. Az advent szó azt jelenti: eljövétel, vagy az adventusz azt jelenti: aki eljön. Bod Péter, a XVIII. század tudós prédikátora, erdélyi magyarigeni lelképásztor az adventtel kapcsolatos legfontosabb bibliai tanítást így foglalta össze: **"A mi Urunk Jézus Krisztusnak négy adventusa vagy. Először, midőn testben megjelent. Másodszor, midőn a szívbe bészáll és az embert megtéríti. Harmadszor, midőn halála óráján elmegy az emberhez, és negyedszer, midőn eljön ítéletre."** Röviden benne van mindaz, amit a Szentírás az adventről tanít.

1. "midőn testben megjelent". Ez karácsony története. Évszázadokon keresztül várták az emberek, hogy beteljesedjék Isten ígérete. Hogy Isten valóban könyörüljön rajtunk, akkor is, ha nem érdemeljük meg, hiszen mi szakítottuk meg Istennel a szeretetkapcsolatot durván, hitetlenül, a bizalmunkat megvonva Tőle. Ő azonban kegyelmesen megígérte, hogy eljön majd a Szabadító, aki a kígyó fejére tapos, aki kiszabadít minket az ördög fogságából, az Isten elleni lázadásnak a kényszeressége alól.

Ez az ígélet beteljesedett. Jézus személyében maga a mindenható Isten hajolt utánunk olyan mélyre, amilyen mélyre zuhantunk, és innen emeli ki a benne hívőket. Az Ige testté lett, Jézusban Isten utánunk jött. Jézus Krisztus magára vállalta bűneinknek a büntetését. Kiitta az Isten igazságos ítéletének poharát az utolsó cseppig. Tökéletes váltságot szerzett, ami azt jelenti, hogy kiszabadított minket a bűnnek, a halálnak, az értelmetlen létnek, a kárhozatnak a rabságából, és új lehetőséget adott az igazi életre. És mindezt teljesen nélkülünk, egyedül, értünk hajtotta végre. Nekünk ebben semmi részünk nincs, csak az áldásaiból részesedhetünk. **"Már lehozta az életet, mely Istennél volt készített, hogy ti is véle éljétek, boldogságban örvendeztetek."** (316. dicséret 4. verse).

Ez az első advent beteljesedése, és ez az első kérdés hozzánk: miénk-e már ez az élet? Ha a miénk, soha ne szünjünk meg hálát adni érte. Ha még nem, akkor buzgón könyörögjünk, és legyen nyitva a szívünk, hogy Isten ajándékozza ezt nekünk.

2. "Midőn a szívbe bészáll, és az embert megtéríti." Vagyis amikor egy mai ember találkozik az élő Krisztussal, és befogadja szívébe. Klasszikus adventi jelenet, amikor Jézus így szól: **"Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem"** (Jel 3,20). Létrejön a teljes közösség egy Istentől elszakadt, nyomorult bűnös és a Megváltó Jézus Krisztus között.

Hiszen Ő azért jött, hogy minket Istenhez visszavezessen, és ez a Vele való közösség maga az élet. Ezért írja Pál apostol: **"A vele való közösségben mindenben meggazdagodtatok"** (1Kor 1, 5). Mert a vele való közösségben, amikor a szívbe bészáll, egy hitetlen hívővé lesz, felragyog előtte Krisztus személye és összeköti az életét vele, ebben a közösségben egyrészt teljesen megváltozik a gondolkozása, az élete, a szokásai, az egész gyakorlata; másrészt kap olyan képességeket, amikkel tud mások javára és Isten dicsőségére élni.

Nagy ajándék az új élet, a Krisztussal való közösség. Ezt is Jézus végzi el, és teszi lehetővé számunkra. A mi feladatunk csak ez a bizonyos adventi ajtonyítás. **"Aki meghallja az én hangomat és kinyitja az ajtót..."** Ki hallja meg az Ő szavát? Aki magára veszi azt, amit hall. És ki nyitja ki az ajtót a Biblia jelképes nyelve szerint? Aki az akadályt félreteszi az útból, aki felismeri és megvallja bűneit. Megvallja és elhagyja. Kinyílik az ajtó. Minél tágabbra, annál több mennyei áldást kap.

Kinyílt-e már egyszer a mi ajtónk az Úr Jézus előtt? Akár ma kinyithatja valaki. Ha pedig kinyílt, akkor maradjon nyitva, és naponta erősödjék ez a vele való közösség.

3. „Midőn halála óráján elmegy az emberhez”. Ez az óra mindannyiunk számára elkövetkezik, ez holtbiztos. A kérdés az, hogy kinek a kezébe kerülünk akkor? Jézus világosan és élesen tanít arról, hogy halála óráján két különböző helyre kerülhet valaki. Vagy ide, vagy oda. Halálunk óráján eldől az örök sorsunk. Erről Jézus több mindent mondott, talán a legélesebben A gazdag és Lázár történetében: **"Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére (ez az üdvösségnek az őszövetségi megfelelője). Meghalt a gazdag is, és eltemették. Amint ez a pokolban kínok között gyötörődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt"** (Luk 16,22-23). Meghal az egyik és felvitték a mennyországba. Meghal a másik, a pokolba kerül, és későn elmélkedik azon, mit kellett volna tennie.

Ezért fontos, hogy jól értsük a Jelenések könyvéből gyakran idézett mondatot: **"Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg..."** (14,13). Nem azt mondja a Szentírás, hogy boldogok a halottak, hanem azok a halottak boldogok haláluk után is, akik az Úrban haltak meg. Vagyis akiknek már itt közösségük volt Jézus Krisztussal. Ez a közösség nem szakad meg a halállal, sőt még inkább elmélyül. Ezért boldogok a halottak. De jaj azoknak, akiknek itt nem volt közösségük Vele, mert a haláluk után már azon nem lehet változtatni. Akinek tehát itt a földi életben van igazi hitbéli közössége a helyette is meghalt és dicsőségesen feltámadott Krisztussal, az Őhöz megy halála óráján. Ez az advent így teljesedik be a számára.

Ha ez az óra ma következne be a számunkra, hova kerülünk? Annak a kezébe kerülünk, akinek a kezében most van az életünk. Akit a gonosz szorongat, az az ő zsákmánya marad. Aki Jézus átszögezett kezére bízta az életét, az valóban Őhöz megy.

4. "Midőn eljön ítéletre." Mert ilyen is lesz. Ezt sokszor elmondjuk az Apostoli Hitvallásban: **"onnan jön el ítélni eleveneket és holtakat."** Hisszük ezt? A Máté evangéliumának 24. részében Jézus konkrét dolgokat mond arról, hogy mik jelzik az Ő visszajövetelét, mik figyelmeztetnek arra, mit jelent felkészülni arra. Itt mondja ezt a különös hasonlatot, hogy úgy jön Ő majd vissza, ahogy a tolvaj szokott éjszaka: előzetes, pontos bejelentés nélkül. Azt tudhatjuk: visszajön, de nem tudjuk, mikor. Ezért az egyetlen értelmes magatartás, hogy most felkészülünk erre a találkozásra. **"Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaiül dicsősége trónjára. Összegyűjtenek eléje minden népet, és ítéletet tart a népeken"** (Mt 25,31). Ebben a földi életben ez az alapállása a hívő embernek: várom az én Uramat, aki visszajön, és eközben végzem a munkámat, a napi kötelességemet. De ott van a tudatunk mélyén, a tudatunkban, a szemünk előtt, hogy Ő bármikor megjelenhet, és erre a vele való találkozásra csak itt lehet elkészülni.

Elképzeltetetlen számomra hogy nyomorult bűnös feddhetetlenként álljak oda az én Uram elé. De Ő ezen munkálkodik. Nem véletlenül használja a Biblia sokszor a menyasszony képét ezzel kapcsolatban. A menyasszony maga is készül a menyegzőre, de mások is felkészítik: fésülük, öltöztetik, bátorítják. Mi is készülünk a mi Urunkkal való találkozásra, de készítget minket Ő is. **"Megerősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján"** (1Kor 1, 8).

Ez a mostani advent arra kell, hogy figyelmeztessen minket, hogy sokkal nagyobb gondot fordítsunk az Úr Jézus váratlan eljövételének a reménységére, és arra, hogy csak most készülhetünk fel rá. Ennek az előjelei rohamosan szaporodnak. A gonoszság folyamatosan nő. Mindazok, amiket Jézus az említett fejezetben mond, itt a szemünk előtt zajlanak le. Felelőtlenség, ha valaki nem készül tudatosan az Ő eljövételére és a vele való találkozásra.